

Határtalanul! pályázat 2022, Erdély (12.A osztály)

2022. április 9. és 13. között a Határtalanul! pályázat „A víz szalad, a kő marad, a kő marad.” című projektének keretében a Gödöllői Református Líceum Gimnázium 12.A osztályos diákjai Erdélybe utaztak. A program a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. által biztosított támogatás segítségével valósulhatott meg.

A vírushelyzet miatt 2 évet kellett várnunk a pályázat elnyerésétől (2020) a megvalósulásáig. De végre utazhattunk. Mivel a diákokat már csak 1 hónap választotta el az írásbeli érettségítől; ezért többekben felmerült a kérdés, hogy nem felelőtlenség-e a tanulás hajrájában elutazni. Végül 2 diák döntött úgy, hogy ők nem tartanak velünk. A többiek azt mondták, hogy ezt az élményt nem akarják kihagyni, hiszen ez (volt) az utolsó közös kirándulásunk. A végtelennek tűnő buszutat pedig igyekeztek hasznosan (is) tölteni: együtt készültek az érettségire. Kézről-kézre jártak a tételek; folyamatosan cserélődtek az utaspárok: segítettek, kérdezték egymást.

Már az indulás előtt láttuk, hogy a szervezett/tervezett program erón felüli lesz; hiszen 5 nap alatt ennyi történelmi, irodalmi emlékhelyet, ennyi természeti látnivaló szinte képtelenség meglátogatni. De megcsináltuk. Sok volt, fárasztó volt, de maradandó élmény lesz mindannyiunk számára.

Az első nap, nem csak az odaúttal telt, hanem egy nagyon alapos, nagyon izgalmas nagyváradi városnézéssel. Idegenvezetőnk kifogyhatatlannak tűnik a városról, Ady Endréről és, természetesen, Szent László királyunkról szóló legendákból. A városban tett kulturális sétánkat egy valami árnyékolta be nagyon: egész nagy esett az eső. Este Zsobokon volt a szállásunk, ahová nagyon vizesen, nagyon éhesen és nagyon fáradtan érkezett meg a csoport.

A második nap teljes egészében Tordáé és a Tordai-hasadéké volt. Fantasztikus idő fogadott minket a hasadék bejáratánál; és a szurdokban tett kirándulás is remekül sikerült. Érezhető volt az előző napok heves esőzése, de ez csak még kalandosabbá tette a sziklákon való sétálást, mászkálást.

Amilyen „lazára” sikerült ez a nap, olyan sűrűre, fárasztóra következő. Olyan úticélok vártak ránk, amik önmagukban is ki tudtak volna tölteni egy teljes kirándulási napot: Marosvásárhely, Erdőszentgyörgy, Székelyudvarhely, Szejke-fürdő, Csíkszereda. Ezek közül, amit mindenképpen érdemes kiemelni Marosvásárhelyet, Székelyudvarhelyt és Csíkszeredát. A Marosvásárhelyi Kultúrpalota mindannyiunkat lenyűgözött; és a diákoknak különösen tetszett, hogy élőben, személyesen láthatták azt, amiről az egyik irodalom tételük szólt; nevezetesen a gödöllői művésztelep alkotóinak munkáiról, melyek közül a Kultúrpalota az összművészeti törekvések csúcspontja volt.

Székelyudvarhely – Szejke-fürdő egy érdekes játékra adott lehetőséget: mindenkinek meg kellett keresnie azt a székelykaput, ami leginkább tetszik neki. Jó módja volt ez a székelykapuk megtekintésének, hiszen így nyitottabb szemmel, fürkészebb tekintettel nézte végig mindenki a faragott kapukat. Amikor mindenki megtalálta a „választottját”, egy-egy mondatban meg is kellett indokolni, kinek miért az tetszik a leginkább.

Ezután ellátogattunk Farkaslakára, ahol megkoszorúztuk Tamási Áron síremlékét, és felolvastunk egy részt az Ábel a rengetegben című regényéből.

Csíkszereda volt ennek a napnak az utolsó állomása. A nap végén jól esett a szállodában kapott vacsora, a szállodai személyzet vendégszeretete. De előtte még meglátogattuk a Millenniumi Templomot és a Csíksomlyói Kegytemplomot. Lenyűgöző volt mindkettő. A csoport két tagja még részt is vett a szombat esti szentmisén, ami – elmondásuk szerint – borzongató élmény volt, hiszen képzeletben maguk előtt látták a csíksomlyói búcsú kavargó emberáradatát.

A negyedik nap koszorút helyeztünk el a mádэфalvi vérengzés emlékművénél, és közösen elénekeltük a Székely himnuszt. Többeknek könnyeket csalt a szemébe ez a kis megemlékezés.

A Békás-szorost szájtátva jártuk végig. Tudtuk, hogy lenyűgöző; tudtuk, hogy hatalmas; de élőben látni, tapasztalni akkor is nagyon más volt.

A Gyilkos-tavat nem sikerült igazán megnéznünk, körbejárnunk, hiszen 10-30 cm-es hó fedte a környéket; de nem bántuk: felemelő látvány tárult a szemünk elé; és hatalmas hógolyócsatát vívtunk egymással, ami nagyon felszabadító volt.

Az ötödik nap a hazautazásé volt, de előtte megálltunk Kolozsváron, a Református Kollégiumnál. Itt közös rendezvényen vettünk részt a gimnázium azon diákjaival és tanáraival, akik részesei voltak a partnerségi programnak. Kölsönösen bemutattuk egymásnak iskolánkat, énekeltünk, beszélgettünk; majd az ő vezetésükkel bejártuk Kolozsvár belvárosát. A városnézés egyik kellemes „eleme” volt, hogy 15-21 C^o-ban tehettük mindezt. A főtéren ebédelve felelevenítettük a mögöttünk álló napok legemlékezetesebb pillanatait; pl. azt, hogy előző nap még kabátban, kesztyűben, sapkában hógolyóztunk.

A délutáni órákban vettünk búcsút kolozsvári testvéreinktől, Gödöllőre pedig az esti órákban érkeztünk meg.